

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 18 (324)
2018. gada
30. septembris

Pāvests Francisks ar sirmgalvjiem Jēkaba katedrālē

Svētie Raksti Levītu grāmatā māca: “Sirmas galvas priekšā tev būs piecelties, un godini vecu cilvēku, bīsties sava Dieva,- Es esmu Tas Kungs! (Lev 19, 32)”. Taču mūsdienu patērētājsabiedrībai šī senā mācība šķiet neērta - vecie cilvēki pārsvarā dzīvo trūcumā, netiek cienīti un tādējādi zaudējam viņu dzīves pieredzes un vieduma bagātības, ko tie būtu vēlējušies nodot jaunākajām audzēm.

Pāvests Francisks, savukārt, pievērš sirmgalvjiem īpašu uzmanību, izceļot viņu vērtību Kunga acīs, viņu nozīmi sabiedrībā, un šo nostāju viņš parādīja arī vizītes laikā Latvijā, tiekoties Jēkaba katedrālē ar vecākās paaudzes katoļu draudžu locekļiem no Rīgas, Jelgavas, kā arī Latvijas draudžu un senioru organizāciju pārstāvjiem, tai skaitā Dievam veltītajām personām un pārstāvjiem no Marijas Leģiona, Rīgas aktīvo senioru alianses, Latvijas senioru kopienu apvienības, sociālo pakalpojumu Dienas centra “Svētās Ģimenes Māja”, klātesot Rīgas pašvaldības dienas centra, Latvijas Nedzirdīgo Savienības, Latvijas

Neredzīgo biedrības un politiski represēto pārstāvjiem.

Garu mūžu dzīvojušie un jau dažādu fizisku ciešanu piemeklētie vecākā gadagājuma cilvēki sāka katedrālē pulcēties jau no 9.00, viņos bija jūtamas uzmanīgas gaidas un tie labprāt sekoja pāvesta vizītes gaitai lielajos ekrānos, kas bija izvietoti Katedrālē, pat ņemot dalību norisē - skatot Latvijas Valsts himnai un

Evaņģēlija lasījumam translācijā no Doma baznīcas, sirmgalvji cēlās kājās, pagodinot gan Valsts himnu, gan Dieva Vārdu. Netrūka vecākajai paaudzes arī pacietības, jo pāvests katedrālē ieradās tikai krietni pēc 11.00 un lielākās raizes bija tiem, kuri atnākuši vēlāk un nevarēja būt Svētajam Tēvam pietiekami tuvu, lai sasveicinātos ar viņu. Kāda sirma kundze sacīja, ka ļoti vēlētos pāvestu apskaut, samīļot, un viņa atzinās, ka labprāt apskautu katru priesteri, katru Baznīcas kalpotāju. Viņas teiktais ietērpa vārdos kopējo veco cilvēku noskaņojumu, sagaidot Svēto Tēvu – uzticēšanos Baznīcai un pāvestam kā apustuļa Pētera,...

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 30. septembris. Parastā Liturģiskā laikposma 26. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par V.E. arhibīskapa Z. Stankeviča veselību un Dieva apredzību
13.15 Svētdienas skolas iesākums Katedrālē
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Brūveru dzimtu
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

**Oktoobrī sākās Rožukroņa mēnesis.
Par Rožukroņa lūgšanu šajā mēnesī
pilnas atļaidas.**

Pirmdiena, 1. oktobris.

Sv. Terēze no bērna Jēzus, jaunava un baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise Aneles nodomā par dzimtas sakņu dziedināšanu un Rožukronis

Otrdiena, 2. oktobris.

Sv. Sargenģeļi. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise un Rožukronis
11.00 Sv. Mise Gaļņezera pansionātā
15.30 -17.30 Grēksūdze

Trešdiena, 3. oktobris

8.00 Sv. Mise par +Regīnu Ratnieku un Rožukronis

Rožukroņa lūgšana

oktobra mēnesī

Darbadienās pēc Svetās Mises,

Svētdienās plkst.18.00

Ceturtdiena, 4. oktobris.

Sv. Francisks no Asīzes. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise un Rožukronis
18.00 Adorācija
19.00 Sv. Mise (jauniešiem) par Jāni un Aiju. Piedalās kustības „Pro Sanctitate” ansamblis

Piektdiena, 5. oktobris.

Jēzus Sirds godināšana.

8.00 Sv. Mise. Jēzus Sirds dievkalpojums un Rožukronis

Sestdiena, 6. oktobris. Vissv. Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise, Rožukronis un veltīšanās J. Marijas bezvainīgajai Sirdij
11.00 Kristības

Svētdiena, 7. oktobris. Parastā Liturģiskā laikposma 27. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par draudzi un „Svētais Dievs”
09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Broņislavu Kāpostu un Jēzus Sirds dievkalpojums.
Svētlietu pasvēte

13.15 Svētdienas skola
15.00 Sv. Mise (bērniem)

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise

Pirmdiena, 8. oktobris

8.00 Sv. Mise un Rožukronis

Otrdiena, 9. oktobris

8.00 Sv. Mise un Rožukronis

15.30-17.30 Grēksūdze

19.00 Sv. Mise Onkoloģijas centrā

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles garīdznieku kontaktāruņi

Sv. Jēkaba katedrāle:

tālr. 67326419

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

tālr. 67224314, mob. 27001445

Pr. Valters Vārpsalietis, vikārs:

mob. 25920913

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

Trešdiena, 10. oktobris

8.00 Sv. Mise par +Anatolija Šutka dvēseli un Rožukronis

Ceturtdiena, 11. oktobris

8.00 Sv. Mise par +Jāņa Dumbra dvēseli un Rožukronis

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem. Piedalās ansamblis „Effata”.

Piektdiena, 12. oktobris

8.00 Sv. Mise

Jēzus Sirds litānija un Rožukronis

Sestdiena, 13. oktobris

8.00 Sv. Mise un Rožukronis

Svētdiena, 14. oktobris. Parastā

Liturģiskā laikosma 28. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise pateicība Dievam

par Anastasijas un Leona Žoglu 58 nodzīvotajiem gadiem laulībā

13.15 Svētdienas skola

15.00 Sv. Mise (bērniem)

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise

Pāvests Francisks ar sirmgalvjiem Jēkaba katedrālē

(turpinājums no 1.lpp)

...kurš savu “nominātu” saņēma no paša Kristus, pēctecim. Dzīves novakara viedums ļauj šiem cilvēkiem redzēt būtisko, kas ir dzīvs, turpina augt un attīstīties, neraugoties uz “ūdeni no čūskas mutes” (sk. Atkl 12, 15), kas šobrīd cenšas aizpludināt Baznīcu ar informācijas plūdiem, kuros sajaukta daļa rūgtas patiesības ar lieliem meliem un neslēptu naidīgumu.

Pirmais, kas satvēra Svētajam Tēvam ienākot Jēkaba katedrālē, šajā tikšanās reizē bija siltums, īpašā sanākušo un pāvesta Franciska savstarpējā ieinteresētība, abpusējais prieks – pāvesta acis, redzot šos vecos cilvēkus, kuri viņu ar sirsniņu sagaidīja, iemirdzējās un smaidis nomainīja diplomātisko atturību.

Iepazīstinot pāvestu ar baznīcā sanākušajiem, savā uzrunā V.E. Rīgas arhibīskaps – metropolīts Z.Stankevičs šos cilvēkus raksturoja kā tos, kas padomju ateisma gados ir spējuši saglabāt ticību Kristum, neraugoties uz politiskām represijām un vajāšanām, kuri, saņemot niecīgas pensijas, kas tik tikko ļauj izdzīvot, paši kalpo draudzēs un kuri, kā sāls un raugs, var atjaunot Latvijas sabiedrību jaunā kvalitātē.

Pāvests Francisks, uzrunājot katedrālē sapulcējušos vecākās paaudzes pārstāvjus, atsaucoties uz apustuļa Jēkaba vēstules vārdiem, cildināja viņu uzticību Kristum, kā arī aicināja būt pacietīgiem divējādā veidā – panest pacietīgi un cerēt pacietīgi. Pāvests norādīja uz joprojām jauno un

**Pateicība talciniekiem,
brīvprātīgajiem
un visiem, kuri iesaistījās
pāvesta vizītes sagatavošanā,
pasākuma norisē un
dievnama sakārtošanā :)**

aktuālo veco cilvēku aicinājumu – būt par tautas saknēm, no kurām nāks jauni dzinumi – jaunā paaudze – bērni, jaunieši, kam vēl jāuzzied un jānes augļi. Pāvests savā uzrunā iekļāva vienā īsā teikumā vienīgo iespējamo visu paaudžu labas gribas cilvēku rīcību pašreizējā situācijā, kādā atrodas Baznīca un pasaule: “Šajā ceļā rūpes par visu labo, garīgā nobriešana un izaugsme mīlestībā ir labākais pretsvars pret ļaunumu”. Baznīcai un tās Ganītājam, kura pēctecis ir pāvests Francisks, pats Kristus ir devis apsoliņumu: “Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt”(Mt 16, 18). Savukārt šai draudzei Pētera pēcteča vadībā dots uzdevums līdz laiku beigām: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt 28, 19-20). Pētera pēcteča klātbūtne Jēkaba katedrālē stiprināja un cēla atkal kājās jau pagurušos jaunam gājumam, jo šajā izšķiršanās laikā “par” vai “pret” Baznīcu viņu izturība un pastāvēšana ticībā var uzpotēt jaunos zarus Kunga vīnakokam.

Tikšanās noslēgumā pāvests gan pats pasniedza dāvanu – biķeri Svētās Mises svinēšanai, gan arī saņēma Rīgas arhidiecēzes dāvinātās Preiļu iedzīvotājas Silvijas Skrivļas adītās zeķes ar Jaunavas Marijas monogrammu un priestera Staņislava Čužāna (1922 – 2010) izsūtījumā darinātā šaha galdiņa, kas ticis izmantots Svētās Mises svinēšanai, kopiju. Priesteris bijis izsūtījumā Sibīrijā no 1950. līdz 1956. gadam un šajos apstākļos šaha dēlītis kalpojās kā altāris,

melnā torņa figūra slēpa biķera kausu, bet starp figūrām atradusies pieskrūvējama biķera pamatnīte. Kā pamatne hostijas uzlikšanai (patēna) kalpojās no konservu bundžas izgriezts vienkāršs apaļš skārda gabaliņš.

Intelektuālas spēles figūrās posta un bēdu laikā paslēpts Dievs, iespēja vienoties ar Viņu Mīlestības mielastā. Priesteris Staņislavs Čužāns, kā arī daudzie Jēkaba katedrālē sapulcējušies sirmgalvji bija izšķīrušies jebkādos apstākļos palikt uzticīgi savai Mīlestībai. Vai šī dāvana Svētajam Tēvam jau neietver kādu brīdinājumu vai mācību – ko darīsim mēs paši, ja Kunga vārdi, kurus Viņš izrunā ar pasaules notikumiem, kļūs pārāk smagi, “ūdens no čūskas mutes” vilks līdz un daudzi aizies?

Pāvests Francisks ar savu ilgo, dedzīgo kalpojumu un ticības liesmu saglabājušie sirmgalvji Jēkaba katedrālē ar savu dzīvi, līdzīgi apustulim Pēterim, jau ir atbildējuši: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi”(Jņ 6, 68).

Stella Jurgena

Bīskapu Sinode par jauniešiem

Jaunietis sāk apzināties savu personību, izšķirt un atbildēt uz dzīves aicinājumu, ienāk profesionālā dzīvē, aizsāk ģimeni, iekļaujas sabiedrības dzīvē. Līdz ar šo pieredzi jaunietis vairāk vai mazāk apzinīgi mēdz uzdot jautājumus par personīgo un sociālo dzīvi. Nākotne Baznīcā un sabiedrībā lielā mērā atkarīga no tā, kā jaunietis atrisina un pievēršas šiem būtiskiem jautājumiem. Tāpēc nav jāapspiež šie jautājumi, bet uz tiem jāatbild jaunietim saprotamā un aktuālā

veidā. Tieši par šīm tēmām 3. oktobrī Romā aizsākas bīskapu sinode, kurā ņem dalību arī mūsu arhibīskaps.

Vispirms Baznīcai, tas ir, visiem kristiešiem, jābūt tuvu jauniešiem, kam sevišķi vajadzīgi biedri un draudzība. Ne vienkārši gaidīt uz viņiem, bet drīzāk doties pie viņiem, redzot tos kā mūsu tuvāko, pieņemot visā viņu cilvēcībā bez nosodīšanas vai ierastiem malā nostumšanas noteikumiem. Tikai atvērtība, laipnība un pieejamība, daloties konkrētās dzīves vajadzībās, sekmēs to, ka viņi uzticēs savus svarīgos jautājumus priesterim, audzinātājam, draugam, kā arī Dievam. Un tas viss viena ļoti vienkārša iemesla dēļ: jo viņus mīlat.

Paraugš pastorālai attieksmei ir Kristus satikšanās ar „bagāto jaunekli”, kad teikts, ka Jēzus „uzlūkoja viņu ar mīlestību” (sal. Mk 10:21).

No tā izriet un tas raksturo visu pastorālo aprūpi. Un to viņi gaida un tas šodienas jauniešiem vajadzīgs.

Viņus ne tikai jāpieņem un jāuzklausa. Jaunietis meklē atbildi. Ja viņš vai viņa gūst tikai neskaidras atbildes, kas neatbilst dziļajām ilgām pēc dzīves piepildījuma; ja stipra atbalsta vietā tie redz tikai neskaidrību un šaubas, tad nav jābrīnās, ka tie turpina dzīvot nesakārtoti, ja ne tieši bezcerīgi.

Kristīgā atbilde, kas vienīgā var pilnīgi apmierināt cilvēku sirdis, nav prātošana, noteikumu klāsts, nedz politiska ideoloģija. Drīzāk tā ir liecība par Kristu ar tādu pat būtību un jaunumu kā pirms 2000 gadiem. Par Kristu, kas vēlas izveidot ar tiem personīgas attiecības Patiesībā un Dzīvībā. To Viņš stāda priekšā saviem sekotājiem un tas dod

nozīmi un saskaņu dzīvei, atklāj aicinājumu; vēl svarīgāk, māca Ceļu, kas ved pie vienīgā patiesā Dieva.

Sinode izvērtēs iespējas sludināt jauniešiem Kristu tā, ka Patiesības saturs kļūtu skaidrāks un pieņemamāks. Tāpat arī veidus, kā par to liecināt ar savu dzīvi, reāli to pielietot konkrētos apstākļos ar vērību pret visām jauniešu vajadzībām. Neder taču tādas stratēģijas un sarežģīti uzstādījumi, ja ar to netiek būtiski vēstīta kristīga atklāsmē, kuru uzglabā un nodod tālāk Kristus Baznīca.

Jāņem vērā tas, ka jaunieša satikšanās ar Kristu var notikt tādā mērā, kādā jauniešiem ļauts personīgi satikt Kristu gan kad organiski uztver šīs Patiesības saturu, gan kad izprot „loģiku” svētlaimēm, kas ir atgriešanās, dzīves svētuma ceļš. Un tas pieprasa līdzdalību kopienā un visas Baznīcas misijā.

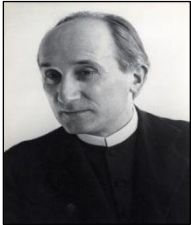
Tāpēc jāņem vērā sakramentālā dzīve ar biežu grēksūdzi un Euharistisko Komūniju. Tāpat attīstīt liturģisko un personīgo lūgšanu, no kuras nāk auglība un kas norāda uz šo vienotību.

Tomēr visi šie līdzekļi nevarētu sasniegt savu mērķi, ja nenotiks sirdsapziņu morāla audzināšana, lai jaunieši zinātu sirdīs ierakstīto likumu- dabisko likumu un dievišķi- pozitīvo likumu. Tas nosaka cilvēcisku un kristīgu izaugsmi līdz ar dzīves vienotību un atbildīgu uzvedību. Cik tad svarīgs ir audzinātāju pienākums! Cilvēkiem jāiepazīst patiesība, kas mūs atbrīvo, jāzina, kā to saprotoši un praktiski nodot tālāk.

Kristīgai audzināšanai jāsaistās ar solidaritātes izpausmi un līdzdalību sabiedrībā. Jauniešiem jāiesaistās valsts un sabiedrības problēmu risināšanā kā

brīviem un atbildīgiem pilsoņiem, kuru dzīvē ir klātesošs Kristus. Visiem ticīgajiem jāaug izpratnē par kopējās priesterības cieņu un jāuzņemas par to atbildība. Jauniešu pastorālā aprūpe cieši saistīta ar laulāto un ģimenes locekļu pastorālo aprūpi. Tāpēc loģiski, ka pēc bīskapu sinodēm par laulību un ģimeni seko šī pašreizējā sanāksšana, par kuru lūgšimies jauniešu kā Baznīcas un sabiedrības nākotnes labā.

Romano Guardini nāves 50 gadi

Guardini piedzima 1885. gadā Itālijas pilsētā Veronā, taču uzauga Vācijas pilsētā Maincā. Ordinēts par priesteri 1910. gadā, pr.

Romano kalpoja draudzē, agri vien saprotot, ka viņam labāk darboties kā pasniedzējam universitātē līdz ar pastorālo darbu. Viņš pievērsās jauniešu pedagogijai, viņu personīgai un garīgai izaugsmei, veicinot viņu lūgšanas dzīvi, kā arī attiecības ar Dievu un pasauli.

Pirmā pasaules kara laikā Guardini studēja teoloģiju Freiburgā, vēlāk Bonnā. Pievērsoties sv. Bonaventūram, viņš novērtēja platoniski – augstīniešu tradīciju, kurā eksistenciālā brīvība balstās patiesā paklausībā.

1923. gadā Guardini tika nozīmēts Berlīnes universitātē par pasniedzēju reliģijas filozofijā un katoliskās domas attīstībā. Darbojoties šajā jomā līdz 1939. gadam, Guardini iesaistījās intelektuālā dialogā ar protestantisko, sekularizēto, anti – katolisko akadēmisko vācu kultūru.

Pēc Otrā pasaules kara šajā sfērā darbojās vispirms Tībingenas universitātē, vēlāk Minhenē līdz 1962. gadam. 1961. gadā tika

aicināts līdzdarboties liturģiskajā sagatavošanas komisijā Vatikāna II koncilam, tomēr veselības dēļ nevarēja uz to atsaukties. Guardini mira 1968. gada 1. oktobrī.

Katoliskās domas attīstībā (*Weltanschauung*) Guardini nevis pētīja sociālos apstākļus uzskatu veidošanā, bet gan skaidroja konkrētas idejas un kultūras norises atklāsmes un katoliskās mācības ietvaros. Viņš piedāvāja intelektuālus un garīgus līdzekļus saskarties ar pasauli, iepazīstot dzejniekus un rakstniekus Dostojevski, Rilki un Danti; filozofus un teologus Paskālu, Kirkegoru, sv. Augustīnu un Platonu; kristīgās dzīves pamatus, Svētos Rakstus, Jēzu, ticību un žēlastību, liturģiju, lūgšanu un svētos; sociālā jomā pētīja viduslaiku sabiedrības norietu un modernisma aizsākšanos, tehnikas lomu cilvēka apziņā; ateisma traģiskās sekas, cilvēka vientulību mūsdienu pasaulē, attiecības starp ticību, Baznīcu un sabiedrību.

Guardini neuzspieda kategorijas, vispārējas teorijas vai modeļus, drīzāk rosināja konkrētu dzīves realitāti, meklējot galīgo patiesību pašā Kristū. Viņš pētīja cilvēka autonomiju, kuru apdraud kontroles sistēmas. Cilvēks zaudē „vietu” informācijas pasaulē, un tam jāmeklē Dievs, jāpadziļina ticība, vērsoties pret relativismu un nozīmes trūkumu dominējošā kultūrā.

Cilvēkam jāatjauno attiecības ar dabu un sevi pašu. Ja agrāk daba liecināja par Dieva darbību, tad rūpniecības laikmetā daba tiek manipulēta, prāts vairs netiecas pēc Dieva, bet zinātniski cenšas kontrolēt dabu. Cilvēks sāk uzskatīt sevi par savas pieredzes rosinātāju, Dievs tiek nostumts malā bez ticības un prāta mijiedarbības.

Modernisms, pēc Guardini domām, cietis sakāvi līdz ar nacismu, arī iedomātajām progresa teorijām. Postmodernisms izraisa vēl spēcīgākas ilūzijas par personīgo

kontroli. Šajos apstākļos jāpārdomā par Dieva klātbūtni, cilvēka personību, patiesu brīvību. Guardini šādi iespaidoja sv. Jāņa Pāvila II personālismu, kā arī Benedikta XVI katoliskās identitātes nostiprināšanu. Kardināla Racingeras darbi par liturģiju spēcīgu ierosmi guva Guardini agrīnajos rakstos.

Dzīvojot sekulārā sabiedrībā un, uztverot totalitāros impulsus, Guardini iestājās par liturģijas atjaunotni, līdzsvaroja horizontālo un vertikālo, pasaulīgo un sakrālo. Viņa tiešām var uzskatīt par intelektuālo gigantu, kura mantojums ietver teoloģiju, filozofiju, mākslu un literatūru, pedagoģiju, sociālo kritiku un garīgo vadīšanu. Atzīmējot viņa nāves gadskārtu, katedrāles svētceļnieki uz Aglonu šogad varēja pārdomāt Guardini tēmas par Dieva apredzību un cilvēka brīvību. Atliek novēlēt, lai viņa darbi tiktu vairāk iepazīti un novērtēti arī Latvijā.

Guardini netiesāja mūsdienu pasauli, bet centās izvērst dialogu ar kultūru, pētot literārās, politiskās, sociālās un tehnoloģiskās izpausmes kristīgā skatījumā. Šādi viņš sagatavoja Vatikāna II koncila atziņas par „pasaulīgo realitāšu autonomiju” kā atbilstošu kultūras sfēru (GS 36, 53 – 62). Guardini atzina reliģiskās pieredzes daudzveidību, kas atbilst cilvēka ievirzei uz dievišķo. Viņaprāt, nopietni jāņem vērā vispārēja, arī pirmskristīga reliģiska pieredze, kurā izpaužas dabiskās ievirzes attiecībās ar kristīgās atklāsmes piedāvājumu.

Kultūra veicina Baznīcas dzīvi ar liturģiju, kristīgā ticība nāk par labu kultūrai, kad pieņem kultūras veidus Dieva pagodināšanā, kristīgā kultā. Kristīgā ticība nav tikai ticības patiesību apkopojums, iepriekš noteiktu ētisku normu izpilde, bet apzinīga dzīve Baznīcā, kuras centrs ir Jēzus Kristus. Baznīca nekad nav pašmērķis, tā dzīvo pasaulē un veido attiecības ar pasauli. Koncentrējoties uz Jēzu Kristu, var pārvarēt

ticības fragmentāciju šķietami nesavienotās patiesībās. Guardini pazīstamākais darbs „Der Herr” (1938) piedāvā reālistisku un biblisku Jēzus Kristus uztveri. Kristietības būtība ir pats Jēzus Kristus. Kļūt patiesi reālam nozīmē iepazīt Jēzu Kristu un no viņa mācīties to, ko nozīmē būt par cilvēku. Svinot Guardini nāves Jubileju, centīsimies ieviest dzīvē šīs viņa atziņas.

LATVIJAI UN BRĪVĪBAI

Pāvesta Franciska vizīte Latvijā, viņa uzruna mūsu valsts amatpersonām atgādina, ka Baznīca un valsts, lai gan diezgan atšķiras, aicināti, atbilstoši savai lomai, līdzekļiem un savu apjomu, kalpot cilvēkam, uz ko vērsta Baznīcas pestīšanas misija un kurā tieši sastopas un sadarbojas šīs divas sabiedrības, lai labāk veicinātu integrālo labumu (sal. GS, 76).

Civilās kopienas rūpes par pilsoņu labumu nevar aprobežoties tikai uz dažiem personas aspektiem, piem. fizisko veselību, finansiālo labklājību, intelektuālo izglītību vai sociālām attiecībām. Cilvēks valsts priekšā pauž arī reliģisko dimensiju, kas “pirmām kārtām nozīmē brīvi un labprātīgi veikt iekšējus aktus, ar kuriem cilvēks tieši pievēršas Dievam” (DH, n.3). Šādus aktus nevar pavēlēt vai aizliegt kāda cilvēciska autoritāte, kurai būtu šo dimensiju jārespektē un jāveicina. Nevienu nevar piespiest “rīkoties pret viņa sirdsapziņu” nedz drīkst “liegt rīkoties saskaņā ar viņa sirdsapziņu, it īpaši reliģiskajos jautājumos” (DH, n.3).

Tomēr, būtu reduktīvi uzskatīt, ka tiesības uz reliģisko brīvību ir pietiekoši garantētas, ja neviens ārēji neuzbrūk, neiejaucas personīgos reliģiskos uzskatos vai ka šīs tiesības ierobežotas attiecībā uz ticības izpausmi kulta vietās (dievnamos un kapos). Cilvēka sociālā daba pieprasa, ka tā ārēji izpaustu šos iekšējos

religiškos aktus un ka tā ietvertu reliģiskas liecības iespējas kopienā.

Rel. brīvība nav tikai indivīda tiesības, bet ir arī ģimeņu, konfesiju, pašas Baznīcas tiesības (sal. DH, nn 4-5, 13), un šo tiesību izmantošana jūtama daudzās jomās un situācijās, kurās ticīgie varētu darboties.

Atbilstošs respekts pret tiesībām uz reliģisko brīvību, tātad, pieprasa civilai autoritātei pienākumu izveidot labvēlīgus apstākļus reliģiskās dzīves veicināšanai, lai pilsoņi varētu izpildīt savus reliģiskos pienākumus un pati sabiedrība gūtu taisnības un miera labumus, kas izriet no cilvēka uzticības Dievam un viņa svētajai gribai (sal. DH, n.6).

Jāatzīst sociālie un publiskie aspekti reliģiskā sfērā. Kristiešu brīvība nevēršas pret valsts un citu sociālo grupu interesēm. Tās mērķis nav autoritāri dominēt pār citiem, bet kalpot sabiedrībai, dodot pozitīvas, pārliecinošas atbildes uz cilvēku ilgām un jautājumiem, piedāvāt cilvēku dzīvei ticības gaismu, cerības spēku, mīlestības siltumu, kas izpaustos arī civilā un politiskā kontekstā.

Pēc savas dabas un misijas Baznīca nav un nedomā būt par politisku orgānu, bet tai ir dziļa interese par labumu politiskai kopienai. Šo specifisko ieguldījumu galvenokārt veic laji, kas ar savām tiesībām kopā ar citiem veido sabiedrībā taisnīgu kārtību. Savā darbībā tie balstās uz pamatvērtībām, cilvēciskiem principiem un ētiku, kas izriet no cilvēka dabas un ko var arī atrīt atbilstoši izmantojot prātu.

Kad laji ar vārdiem un darbiem vēršas pret tādiem izaicinājumiem kā karš un terorisms, vardarbība, netaisnība, vai arī iestājas par pensionāru, invalīdu un atstumto ļaužu atbalstu, kā arī par cilvēka dzīvību visos tās etapos no ieņemšanas līdz dabīgai nāvei, veicina uz laulības dibinātu ģimeni, kas pirmām kārtām atbildīga par audzināšanu - tad tie darbojas ne savu īpašo interešu labā vai

izejot no principiem, kurus var vienīgi uztvert tie, kas apliecina konkrētas ticības atziņas: tie to drīzāk dara, ņemot vērā demokrātiskās līdzeksistences normas visas sabiedrības labā, par labu vērtībām, kuras var pieņemt katrs godīgs cilvēks.

Lai Latvijas simtgade veicina tādas konstruktīvas attiecības starp Baznīcu un valsti, kurās pilnībā tiktu ievērota reliģiskā brīvība, kā arī kristīgo laju kompetents un kvalitatīvs ieguldījums visos sociālos, politiskos un ekonomiskos procesos.

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS

sākas 30. septembrī,
svētdien

SV.JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt

kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju

(IET PIE DIEVGALDA),

laulāties,

iepažīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie –visās vecuma grupās.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. P. Kļaviņš

Datorsalikums: Inga

Metiens: 500 eks.

www.jekabakatedrale.lv